

min Oberbevisning, at han her var gaaet den rette Vej, men at den Grund, han havde anført derfor, nemlig at det herved ikke blev nødvendigt at fremskaffe et heelt nyt Beskatningsapparat, var feilagtig, og der er vist Ingen, som bedre har oplyst Sandheden af denne min Udtalelse, end netop den ærede Rigsdagsmand selv.

R. P. C. Larsen: Jeg maa rigtig nok ogsaa tilstaae, at nærværende Forslag, hvis det blev ophøiet til Lov i den Form, hvori det nu foreligger, vilde vække en stor Modstand fra mange Sider, men jeg troer dog, at det fra andre Sider vil blive modtaget med Auerkjendelse, thi det gaar jo efter min Formening ud paa at forandre, hvad jeg anseer for meget urigtigt og uheldigt, nemlig at alle Udgifter til Amtsreparitionsfonden paalægges efter Hartkorn, og Enhver, der kender vort Hartkorn, vor Skjoldsatning og vort Matriculvæsen, maa indrømme, at det er det Urigtigste af Alt, hvad der er urigtigt. Vi have Eiendomme, der ved den bedste Driftsmaade ikke kunne udbringes til mere end til at holde 2 à 3 Høveder pr. Td. Hartkorn, hvorimod vi have Eiendomme, hvorpaa der paa en 1 Tønde Hartkorn holdes fra 20—30 Røer og fra 6—8 Heste; da saadanne forffjellige Eiendomme alle fra Krilbstid have været drevne eens, saa sees det altsaa, at Hartkornet er den allerurigtigste Maalestok, der kan gives for Fastkættelsen af Afgifter af Eiendomme. Det, hvorfor jeg nærmest har begjært Ordet, er imidlertid med Hensyn til § 5 i Lovforslaget, der taler om $\frac{1}{4}$ % Afgift af de Personers Indtægt, som uden at boe i Kommunen have Eiendomme, som ligge deri, hvortil henregnes Kirkekender, men hvortil jeg mener, at ogsaa andre Tiender bør henregnes. Det maa maaskee være mig tilladt at udtale, hvorfor jeg synes, at denne Afgift i visse Retninger vil blive for lille, og hvorfor de andre Tiender bør medregnes. I Aarene nogle og Thyve blev der, som Følge af Forordningen af 1810, der paahyder, at Tienderne skulle ansættes til et fast aarligt Vederlag, beskiftet

Tiendecommissioner, hvori Amtmanden i Amtmindelighed var Formand. Der blev indgaaet Foreninger, som bleve beskrevne og betalte af vedkommende Ydere, men Commissionerne puttede Pengene i Kommunen, uden at Foreningerne bleve confirmerede. Siden udkom Loven af 14de April 1852, som hyder, at Foreningerne skulle indsendes og confirmeres; man spurgte da vedkommende Ciere, om disse Foreninger vare confirmerede, og de svarede ja. Efterat den i Loven fastsatte Tid var udløben, blev man imidlertid klog paa, at de ikke vare confirmerede; de bleve da sendte herind, og saavel Beneficiarierne som de private Tiende-eiere, der jo havde kjøbt Tienderne deels ved Auction, deels ved privat Handel, erklærede sig villige til at lade Foreningerne confirmere; men Ministeriet her sagde Nei, de egnede sig ikke til Confirmation. Det blev saaledes et Sted paalagt Herredscommissionen at foretage Mægling; vi Ydere indgik derpaa, betalte endnu Mere end det, der var fastsat, Commissionen underskrev, Beneficiarierne og Cierne erklærede sig tilfredse, men Ministeriet vilde ikke confirmere, fordi der ikke skulde svares et vist bestemt Quantum Korn pr. Tønde Hartkorn. (Tscherning: Hvad var det for et Ministerium?) Det var det aftraadte! (Tscherning: Sa men hvilket af dem?) Det var Cultusministeriet. (Tscherning: Sa Cultusministeriet har begaaet mange Feil i den Retning!) Det blev paalagt Commissionen at holde et nyt Møde, det blev holdt, og der blev nu paalagt et vist Quantum Søb af hver Tønde Hartkorn, men jeg vil spørge Enhver, som driver en Landeiendom, om dens Afgrode staaer i Forhold til Hartkornet; det er vist saa urigtigt som Noget.

Rettelser i Indenrigsministerens Foredrag:

Nr. 54, Sp. 823, Lin. 11 f. n.: „til at rette sig“ læs: „til ikke at rette sig“ o. f. v.